

gere, der gaa og spejde efter, om nogen tænker paa dem; men vi have ogsaa modtaget Vidnesbyrd om, at Lovforslaget i det hele er i Overensstemmelse med Befolkningens naturlige Følelse, og dette sidste tilføje vi særdeles megen Vægt; thi Befolkningens naturlige Følelse er i lige Maal med den sunde Fornuft den gode Jordbund, hvoraft ehvert virkelig gavnrigt Lovgivningsarbejde skal vokse op. Jeg kan ikke sige andet, end at vore Erfaringer i Sommerens Løb have givet os god Lyft til atter i Aar at indbringe dette — jeg har vel Lov til at sige — lille, beskedne Lovforslag. Naar vi da altsaa nu skulle tage dette Forslag under Behandling, mener jeg, at vi gøre Ret i at tage Traaden op der, hvor vi slap den ved 1ste Behandling i Folketinget den 24de Januar i Aar, og da vil selv et meget flygtigt Tilbageblik overbevise om, at Forhandlingen den Gang ikke saa meget drejede sig om Forslagets Enkeltheder, men meget mere om to Hovedbetragtninger, nemlig Spørgsmaalet om Lovforslagets Betimelighed og om Muligheden af dets praktiske Gennemførelse. Og jeg mener at turde sige, at der hos alle de Herrer Medlemmer, som i Fjor førte Ordet, var særdeles megen Enighed om Lovforslagets Betimelighed. Ganste vist fremkom der fra den ærede Finansminister nogle Bemærkninger, som kunde tyde paa, at han just ikke var paa det rene med Forslagets Betimelighed. Den ærede Minister talte saaledes om, at der jo var Forskel paa at udtale Sympati for dem, der havde gjort deres Pligt, og saa at belægge denne Sympati med klingende Mønt, og ganste vist mener jeg, at det er en Betragtning, der kan gøres gældende, ikke mindst i en Tid som denne, hvor man fordrer alt omsat i klingende Mønt samtidig med, at man fører ideale Talemaader om det humane hen i Bind og Vej; men der faldt dog ogsaa fra den ærede Finansminister Ord, som gik i en noget anden Retning, og som tydede paa, at heller ikke han vilde benægte Betimeligheden af Lovforslaget. Den ærede Finansminister udtalte, at man ikke i denne Sag burde lægge Hænderne i Skedet, men tage dette Spørgsmaal op for at komme til Klarhed over, hvorvidt der bør ydes Understøttelse til disse trængende, gamle Krigere. Selv om man nu siger, at disse Folk kun have gjort deres Pligt, og at det at gøre sin Pligt er det højeste, et Menneske kan gøre, hvad rigtig nok jeg for mit Vedkommende aldeles ikke kan indrømme, saa mener jeg dog, at man maa ertende, at de Krav, der have været stillede til de Folk, der her er Tale om, ere af en

saa alvorlig og usædvanlig Betydning, at de række ikke saa ganste lidt ud over de dagligdags Krav, der stilles til de almindelige Borgere, at de ligge ikke saa lidt uden for de almindelige Borgerpligter. Jeg er af den Anskuelse, at Opfyldelsen af disse Krav ikke paa nogen Maade lader sig erstatte med klingende Mønt, men deraf følger ingenlunde, at jeg skulde mene, at en lille Understøttelse og Hjælp paa de gamle Dage skulde være i Strid med denne Pligtopfyldelse. Hvorfor skal man i det hele sætte Sagen paa Spidsen, hvorfor ikke tage den ganste jævnt og naturligt, som den foreligger? Hvad er det da, der her foreligger? Der foreligger et Forslag om, at denne Slægtalder skal yde Anerkendelse til en ældre Slægtalder for Opfyldelsen af et af de tungeste og alvorligste Krav, der kunne stilles til Landets Borgere. Her foreligger Forslag om at afhjælpe den Trang, der er til Stede hos disse Folk, et Forslag om at afhjælpe den Usømmelighed, som det dog virkelig er, at disse gamle, trængende Krigere skulle komme paa Fattigvæsenet eller, fordi de en Gang have nydt Fattigunderstøttelse, ikke skulle kunne saa Del i de almindelige Goder, som gennem Alderdomsunderstøttelsesloven tilflyde Landets gamle, veltjente og trængende Folk. Ordføreren fra i Fjor, det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) skildrede med den Glød og Kraft, som Selvoplevelsen giver, de store Følelser, som gik gennem Befolkningen, særlig gennem Tropperne, den Gang de om Eftermiddagen den 6te Juli 1849 efter at have fordrevet Oprørshæren vendte tilbage til Fredericia Fæstning. Ja, disse Følelser have Værdi for et Folk, som de have Værdi for den enkelte, og jeg tvivler aldeles ikke om, at mange brave Soldater den Gang have forestillet sig, hvordan slige Oplevelser vilde være i Stand til at bære dem højt hele Livet igennem. Men end ikke paa saadanne Oplevelser kan man slaa sig til Ro, end ikke paa dem kan der leves et helt Mennekeliv med alle dets Omstiktelser. Naar de gamle Dage komme og med dem Følgerne af Feltlivets ofte uhyre Overanstrengelser, vil en lille Hjælp gøre godt, og jeg mener, det er saa langt fra, at den er i Strid med Pligtens eller jeg maa vel sige med Fædrelandskerlighedens Ide, at den meget mere vil bringe denne til at lysé og varme hos de gamle paa ny. Der bliver altsaa det glædelige ved Forhandlingen i Fjor, at de Herrer, som førte Ordet, alle som en gik ud fra, at ogsaa Finansministeren, skønt han udtalte sig meget tvivlende paa Finansernes Begne, var paa det rene med Betimeligheden af nær-